UZNESENIE SÚDU PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

z 11. septembra 2007 *

Vo veci T-35/06,

Honig-Verband eV, so sídlom v Hamburgu (Nemecko), v zastúpení: M. Hagenmeyer a T. Teufer, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: F. Erlbacher a B. Doherty, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je zrušenie nariadenia Komisie (ES) č. 1854/2005 zo 14. novembra 2005, ktorým sa dopĺňa príloha k nariadeniu (ES) č. 2400/96, pokiaľ ide o registráciu názvov do Registra chránených označení pôvodu a chránených zemepisných označení [Miel de Provence (CHZO)] (Ú. v. EÚ L 297, s. 3),

* Jazyk konania: nemčina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (prvá komora),

v zložení: predseda komory J. D. Cooke, sudcovia R. García-Valdecasas a V. Ciucă,

tajomník: E. Coulon,

vydal toto

Uznesenie

Právny rámec

1 Nariadenie Rady (EHS) č. 2081/92 zo 14. júla 1992 o ochrane zemepisných označení a označení pôvodu poľnohospodárskych výrobkov a potravín (Ú. v. ES L 208, s. 1; Mim. vyd. 03/013, s. 4) stanovuje podľa článku 1 pravidlá Spoločenstva na ochranu označení pôvodu a zemepisných označení, ktoré môžu používať niektoré poľnohospodárske výrobky a potraviny.

2 Článok 2 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 2081/92 definuje zemepisné označenie ako názov oblasti, určitého miesta alebo vo výnimočných prípadoch krajiny, ktorý sa

používa na označenie poľnohospodárskeho výrobku alebo potraviny, ktorá pochádza z tejto oblasti, určitého miesta alebo krajiny a má zvláštnu kvalitu, povesť alebo iné vlastnosti, ktoré možno pripísať zemepisnému pôvodu a výrobe a/alebo spracovaniu, a/alebo príprave, ktoré sa uskutočňujú vo vymedzenej zemepisnej oblasti.

3 Registrácia chráneného označenia pôvodu (CHOP) alebo chráneného zemepisného označenia (CHZO) názvu poľnohospodárskych výrobkov alebo potravín však musí splniť podmienky stanovené nariadením č. 2081/92 a musí byť najmä v súlade so špecifikáciou definovanou v článku 4 tohto nariadenia. Registrácia priznáva tomuto názvu ochranu definovanú v článkoch 13 a 14 nariadenia č. 2081/92.

4 Články 5 až 7 nariadenia č. 2081/92 zavádzajú postup registrácie, ktorý umožňuje každej skupine definovanej ako zoskupenie výrobcov a/alebo spracovateľov, ktorí pracujú s tým istým poľnohospodárskym výrobkom alebo potravinou, alebo za určitých podmienok každej fyzickej alebo právnickej osobe podať žiadosť o registráciu CHOP alebo CHZO pre poľnohospodárske výrobky alebo potraviny, ktoré vyrábajú alebo získavajú a ktoré pochádzajú z vymedzenej zemepisnej oblasti, v členskom štáte, v ktorom sa nachádza príslušná zemepisná oblasť. Členský štát skontroluje oprávnenosť žiadosti a postúpi žiadosť ďalej Komisii spolu so špecifikáciou výrobku uvedenou v článku 4 (článok 5 ods. 5 nariadenia č. 2081/92).

5 Podľa článku 6 ods. 1 nariadenia č. 2081/92 v lehote do šiestich mesiacov Komisia formálne preverí, či žiadosť o registráciu zahŕňa všetky náležitosti uvedené v článku 4. Ak Komisia dôjde k záveru, že označenie spĺňa požiadavky na ochranu, uverejní v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* informácie o žiadateľovi a predmetnom výrobku (článok 6 ods. 2 nariadenia č. 2081/92). Ak Komisia nebude upovedomená

o žiadnych námietkach na základe článku 7 nariadenia č. 2081/92, zapíše sa označenie do „Registra [CHOP] a [CHZO]“ vedeného Komisiou (článok 6 ods. 3 nariadenia č. 2081/92). Označenia zapísané do registra sú následne uverejnené v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* (článok 6 ods. 4 nariadenia č. 2081/92).

6 Článok 7 nariadenia č. 2081/92, zmenený a doplnený nariadením Rady (ES) č. 535/97 zo 17. marca 1997 (Ú. v. ES L 83, s. 3; Mim. vyd. 03/020, s. 352), stanovuje:

„1. V lehote do šiestich mesiacov od dátumu uverejnenia v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev*, ktorú predpokladá článok 6 (2), môže ktorýkoľvek členský štát vzniesť voči registrácii námietku.

2. Príslušné orgány členských štátov zabezpečia, aby všetky osoby, ktoré môžu preukázať oprávnený ekonomický záujem, mali poverenie žiadosť prerokovať. Okrem toho, v súlade s momentálnou situáciou v členských štátoch, môžu členské štáty umožniť prístup ďalším stranám s legitímnym záujmom.

3. Ktorákoľvek oprávnene dotknutá fyzická alebo právnická osoba môže namietať voči navrhovanej registrácii poslaním riadne odôvodnenej námietky kompetentnému orgánu členského štátu, v ktorom býva alebo v ktorom je zriadená. Príslušný orgán prijme nevyhnutné opatrenia na posúdenie pripomienok alebo námietky do stanoveného dátumu.

4. Námietka bude prijatá, iba ak:

— poukazuje na rozpor s podmienkami uvedenými v článku 2,

— ukazuje, že prihláška navrhovaného názvu na zápis do registra by ohrozila existenciu úplne alebo čiastočne identického názvu alebo známky alebo existenciu výrobkov, ktoré sú legálne na trhu aspoň 5 rokov predchádzajúcich dátumu uverejnenia ustanovenému v článku 6 (2),

— alebo poukazuje na znaky, ktoré dokazujú, že označenie, ktoré má byť registrované, je vo svojej podstate druhové.

5. Keď je námietka prijatá v zmysle odseku 4, Komisia vyzve dotknuté členské štáty, aby uzavreli vzájomnú dohodu v lehote troch mesiacov v súlade s ich vnútornými postupmi. Ak:

a) bola dohoda dosiahnutá, dotknuté členské štáty oboznámia Komisiu so všetkými faktormi, ktoré umožnili uzavrieť dohodu spolu s názorom žiadateľa a odporcu. Keď nenastala žiadna zmena v informáciách získaných v zmysle článku 5, Komisia bude pokračovať v súlade s článkom 6 (4). Ak došlo k zmene, Komisia znovu začne postup ustanovený v článku 7,

b) nebola dohoda dosiahnutá, Komisia prijme rozhodnutie v súlade s postupom ustanoveným v článku 15 s ohľadom na tradíciu spravodlivého konania a možný

vznik omylu. Ak sa Komisia rozhodne v registrácii pokračovať, bude pokračovať v uverejňovaní v súlade s článkom 6 (4).“

7 Nariadenie Komisie (ES) č. 2400/96 zo 17. decembra 1996 o zápise určitých názvov do „Registra [CHOP] a [CHZO]“ stanovených v nariadení č. 2081/92 (Ú. v. ES L 327, s. 11; Mim. vyd. 03/020, s. 143, niekoľkokrát zmenené a doplnené) obsahuje v prílohe CHOP a CHZO v súlade s článkom 6 ods. 3 nariadenia č. 2081/92.

8 Nariadenie Komisie (ES) č. 1854/2005 zo 14. novembra 2005, ktorým sa dopĺňa príloha k nariadeniu (ES) č. 2400/96 (Ú. v. EÚ L 297, s. 3; ďalej len „napadnuté nariadenie“), vykonalo zápis (CHZO) „miel de Provence“.

Skutkové okolnosti sporu

9 Žalobkyňa je združením, ktorého členovia vyrábajú med a uvádzajú ho na trh. Pod názvom „Honig aus der Provence“ (med z Provence) uvádzajú členovia žalobkyne na trh rôzne zmesi medu už desiatky rokov.

10 Komisia uverejnila 30. októbra 2003 žiadosť francúzskych úradov o registráciu názvu „miel de Provence“ (Ú. v. ES C 261, s. 4) podľa článku 6 ods. 2 nariadenia č. 2081/92. Táto žiadosť bola v súlade s článkom 4 nariadenia č. 2081/92 založená na špecifikácii výrobku vylučujúcej najmä slnečnicu.

11 Žalobkyňa vzniesla námietku proti zápisu názvu „miel de Provence“ vo svojom liste z 29. marca 2004 zaslanom príslušnému nemeckému úradu Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (Spolkový úrad pre poľnohospodárstvo a výživu).

12 Na základe tohto listu vzniesla Spolková republika Nemecko podľa článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2081/92 proti tejto registrácii v liste z 22. apríla 2004 námietku a zaslala ho Komisii.

13 Komisia vo svojom liste z 11. januára 2005 informovala nemecké úrady, že námietka bola prípustná, a vyzvala ich, aby sa spojili s francúzskymi úradmi.

14 Príslušný francúzsky úrad, francúzske Ministerstvo poľnohospodárstva, potravín, rybolovu a vidieka, zaujal v liste zo 16. marca 2005 stanovisko k námietke nemeckých úradov, pričom potvrdil žiadosť o registráciu.

15 Žalobkyňa listom z 2. mája 2005 zaslala príslušnému nemeckému ministerstvu pripomienky k uvedenému listu zo 16. marca 2005. Nemecké úrady zaslali 24. mája 2005 Komisii list z 2. mája 2005, aby jej pomohol rozhodnúť.

16 Komisia prijala 14. novembra 2005 napadnuté nariadenie, ktorým bol zapísaný názov „miel de Provence (CHZO)“ do prílohy nariadenia č. 2400/96. Napadnuté nariadenie bolo 15. novembra 2005 uverejnené v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev*.

Konanie a návrhy účastníkov konania

17 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 30. januára 2006 podala prejednávanú žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

18 Samostatným podaním zapísaným do registra kancelárie Súdu prvého stupňa 24. apríla 2006 podala Komisia na základe článku 114 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa námietku neprípustnosti.

19 Žalobkyňa predložila 16. júna 2006 svoje písomné pripomienky ako odpoveď na túto námietku.

20 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol námietku neprípustnosti,

— zrušil napadnuté nariadenie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

21 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— odmietol žalobu ako neprípustnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

22 Podľa článku 114 rokovacieho poriadku, ak niektorý účastník konania o to požiada, Súd prvého stupňa môže rozhodnúť o neprípustnosti pred prejednaním veci samej. V súlade s odsekom 3 toho istého článku sa námietka neprípustnosti ďalej prejednáva v rámci ústnej časti konania, ak Súd prvého stupňa nerozhodne inak. Súd prvého stupňa usudzuje, že sa s touto vecou oboznámil na základe preskúmania spisového materiálu dostatočne na to, aby rozhodol bez toho, aby bolo potrebné otvoriť ústnu časť konania.

Tvrdenia účastníkov konania

23 Komisia tvrdí, že žaloba je neprípustná z dôvodov, že napadnuté nariadenie je všeobecne platným aktom, že žalobkyňa ako profesijné združenie sa nenachádza v situácii, ktorá by ju odlišovala od akejkoľvek inej osoby a že žalobkyňa nemôže uplatňovať nedostatok účinnej súdnej ochrany.

24 Komisia najskôr uvádza, že nariadenia, ktorými Komisia chráni zemepisné označenia a označenia pôvodu podľa základného nariadenia, v prejednávanej veci nariadenia č. 2081/92, sú všeobecne platné akty v zmysle článku 249 druhého odseku ES, ktoré sa použijú na objektívne určené situácie a majú právne účinky voči abstraktne opísaným skupinám osôb (uznesenia Súdu prvého stupňa z 9. novembra 1999, CSR Pampryl/Komisia, T-114/99, Zb. s. II-3331, ďalej len „uznesenie CSR Pampryl", body 42 a 43; z 30. januára 2001, La Conqueste/Komisia, T-215/00, Zb. s. II-181, ďalej len „uznesenie La Conqueste", bod 33, a zo 6. júla 2004, Alpenhain-Camembert-Werk a i./Komisia, T-370/02, Zb. s. II-2097, bod 55).

25 Komisia taktiež tvrdí, že profesijné združenie založené na obranu a zastupovanie záujmov svojich členov je oprávnené podať žalobu o neplatnosť iba v troch prípadoch. Spomedzi týchto troch prípadov môže žalobkyňa uplatniť iba dva, a to prípad, v ktorom právny predpis výslovne prizná združeniu určité procesné právomoci, a prípad, v ktorom združenie zastupuje záujmy podnikov, ktoré sú samy aktívne legitimované.

26 Po prvé Komisia tvrdí, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa citovanej v bode 24 vyššie nepriznáva nariadenie č. 2081/92 procesné záruky jednotlivcom, a teda ani profesijným združeniam. Článok 7 nariadenia č. 2081/92 upravuje iba námietku členského štátu, pričom listy žalobkyne nemôžu takúto námietku predstavovať, aj keď sa na ne príslušný nemecký orgán odvoláva a aj keď ich žalobkyňa priamo zaslala Komisii.

27 Po druhé Komisia tvrdí, že členovia žalobkyne nie sú aktívne legitimovaní. Ich situácia sa nelíši od iných výrobcov alebo distribútorov medu zo Spoločenstva a z tretích

krajín, ktorí uviedli na trh ich výrobky pod predmetným názvom („miel de Provence“) a ktorí ďalej nie sú oprávnení používať tento názov chránený svojou registráciou.

28 Nakoniec Komisia tvrdí, že prípustnosť žaloby nie je spochybňovaná tvrdením žalobkyne týkajúcim sa požiadavky účinnej súdnej ochrany. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je od rozsudku z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia (25/62, Zb. s. 197), potvrdeného rozsudkom z 25. júla 2002 Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, žaloba o neplatnosť proti nariadeniu prípustná, iba ak má na nej žalobca osobný záujem.

29 Žalobkyňa sa domnieva, že je priamo a osobne dotknutá napadnutým nariadením.

30 Po prvé tvrdí, že ako iniciátor a vyjednávač v rámci námietkového a zmierovacieho konania bola úzko zapojená do procesu registrácie názvu „miel de Provence“ a skutočnosť, že z procesného hľadiska bola zapojená do prijatia tohto aktu Spoločenstva, preukazuje jej osobný záujem.

31 V tejto súvislosti žalobkyňa uvádza, že z procesného hľadiska vyplýva jej tesné zapojenie do rozhodovacieho procesu v prejednávanej veci z konkrétneho vývoja námietkového konania. Zdôrazňuje, že námietka proti registrácii názvu „miel de Provence“ nebola vznesená Spolkovou republikou Nemecko, ale ňou samou, a že táto námietka bola iba formálne poslaná nemeckým spolkovým ministerstvom Komisii. Iba na základe jej konania bolo začaté zmierovacie konanie a žalobkyňa sa domnieva, že je to dostatočné na to, aby jej bola priznaná aktívna legitimácia (rozsudky Súdneho

dvora z 20. marca 1985, Timex/Komisia a Rada, 264/82, Zb. s. 849, a z 28. januára 1986, Cofaz/Komisia, 169/84, Zb. s. 391). Žalobkyňa sa domnieva, že je k vznesenej námietke výlučným vyjednávačom a v tejto súvislosti tvrdí, že piate odôvodnenie napadnutého nariadenia výslovne uvádza, že námietka bola oznámená nemeckými orgánmi.

32 Po druhé sa žalobkyňa domnieva, že sa jej napadnuté nariadenie osobne dotýka z dôvodu, že došlo k zásahu do jej procesných záruk, ktoré jej priznáva článok 7 ods. 3 nariadenia č. 2081/92. Najskôr uvádza, že tento článok jej poskytuje procesné právo vzniesť vlastnú námietku, ktoré je nezávislé od zvláštneho práva členských štátov vzniesť námietky, a že toto právo využila. Podľa žalobkyne stanovujú procesné pravidlá nariadenia č. 2081/92 pre toto právo fyzickej alebo právnickej osoby vzniesť vlastnú námietku iba organizačnú podporu zo strany príslušných vnútroštátnych úradov. Taktiež uvádza, že toto právo na vlastnú námietku bolo upresnené a zdôraznené zmenami zavedenými nariadením Rady (ES) č. 510/2006 z 20. marca 2006 o ochrane zemepisných označení a označení pôvodu poľnohospodárskych výrobkov a potravín (Ú. v. EÚ L 93, s. 12), ktoré nahradilo nariadenie č. 2081/92.

33 Žalobkyňa dodáva, že Komisia v ôsmom odôvodnení napadnutého nariadenia uviedla, že založila rozhodnutie o registrácii na skutočnosti, že nebolo dostatočne preukázané, že sú nemeckí výrobcovia skutočne hospodársky dotknutí. Z toho vyplýva, že žalobkyňa disponuje procesnými právami, ktoré neboli v prejednávanej veci dodržané.

34 Nakoniec žalobkyňa spochybňuje výklad judikatúry týkajúcej sa článku 7 nariadenia č. 2081/92, ktorý podala Komisia. Tieto súdne rozhodnutia neodporujú tvrdeniu žalobkyne preto, lebo prejednávaná vec je odlišná od prípadov, ktoré boli predmetom uznesení La Conqueste a Alpenhain, ako aj uznesenia Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2005, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort/Komisia, T-381/02, Zb. s. II-5337.

35 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že jej členovia, ktorých záujmy zastupuje, sú osobne dotknutí a z toho vyvodzuje svoju aktívnu legitimáciu.

36 V tejto súvislosti žalobkyňa tvrdí, že situácia jej členov je individualizovaná z dôvodu dôsledkov registrácie názvu „miel de Provence“, ktoré sa priamo dotýkajú hospodárskej situácie členov. Z tohto dôvodu sa jej členovia líšia od všetkých potenciálne dotknutých podnikov preto, lebo uviedli ich výrobky na trh v Nemecku pred viac ako piatimi rokmi pod názvom „Honig aus der Provence“ (med z Provence).

37 Po štvrté sa žalobkyňa domnieva, že napadnuté nariadenie sa svojím obsahom vo vzťahu k nej rovná rozhodnutiu. Napadnuté nariadenie totiž predstavuje rozhodnutie, ktoré zamieta jej námietku, a tým ju teda individualizuje.

38 Po piate žalobkyňa uvádza, že je osobne dotknutá so zreteľom na zásadu účinnej právnej ochrany. Tvrdí, že nemá možnosť získať odpoveď na prejudiciálnu otázku bez toho, aby porušila napadnuté nariadenie. Podľa žalobkyne okrem toho neexistuje forma užitočného vnútroštátneho opravného prostriedku.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

39 Podľa článku 230 štvrtého odseku ES je prípustnosť žaloby o neplatnosť podanej proti nariadeniu fyzickou alebo právnickou osobou viazaná na podmienku, že napadnuté nariadenie je v skutočnosti rozhodnutím, ktoré sa tejto osoby týka priamo a osobne. Podľa ustálenej judikatúry musí byť rozlišovacie kritérium medzi

nariadením a rozhodnutím skúmané podľa toho, či predmetný akt má, alebo nemá všeobecnú pôsobnosť (uznesenia Súdneho dvora z 23. novembra 1995, Asocarne/Rada, C-10/95 P, Zb. s. I-4149, bod 28, a z 24. apríla 1996, CNPAAP/Rada, C-87/95 P, Zb. s. I-2003, bod 33). Akt má všeobecnú pôsobnosť, ak sa uplatňuje na objektívne určené situácie a má právne účinky voči abstraktne a všeobecne opísaným skupinám osôb (rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. júla 1996, Weber/Komisia, T-482/93, Zb. s. II-609, bod 55).

40 V prejednávanej veci zaručuje napadnuté nariadenie názvu „miel de Provence" ochranu zemepisného označenia stanoveného nariadením č. 2081/92, pričom zemepisné označenie je definované článkom 2 ods. 2 písm. b) ako názov oblasti, určitého miesta alebo vo výnimočných prípadoch krajiny, ktorý sa používa na označenie poľnohospodárskeho výrobku alebo potraviny, ktorá pochádza z tejto oblasti, určitého miesta alebo krajiny a má zvláštnu kvalitu, povesť alebo iné vlastnosti, ktoré možno pripísať zemepisnému pôvodu a výrobe a/alebo spracovaniu, a/alebo príprave, ktoré sa uskutočňujú vo vymedzenej zemepisnej oblasti.

41 Ochrana vyplývajúca z registrácie spočíva vo vyhradení používania názvu „miel de Provence" výrobcom, ktorých výrobky dodržiavajú zemepisné a kvalitatívne požiadavky uložené pre výrobu medu z Provence v špecifikácii výrobku. Komisia teda právom zdôraznila, že napadnuté nariadenie nesmeruje voči určitým hospodárskym subjektom, akým je žalobkyňa, ale že priznáva všetkým podnikom, ktorých výrobky zodpovedajú predpísaným zemepisným a kvalitatívnym požiadavkám, právo uvádzať na trh výrobky pod uvedeným názvom a odopiera toto právo všetkým podnikom, ktorých výrobky nespĺňajú tieto podmienky, ktoré sú pre všetky podniky rovnaké. Napadnuté nariadenie sa uplatní na všetkých výrobcov „miel de Provence" legálne oprávnených používať tento názov, ako aj na všetkých výrobcov — súčasných a budúcich (prípadne po uplynutí prechodného obdobia uvedeného v článku 13 ods. 2

nariadenia č. 2081/92) —, ktorí nie sú oprávnení používať tento názov. Nariadenie sa netýka len výrobcov z členských štátov, ale má taktiež právne účinky voči neznámemu počtu výrobcov z tretích krajín, ktorí chcú dnes alebo v budúcnosti vyvážať „miel de Provence“ do Spoločenstva.

42 Napadnuté nariadenie predstavuje opatrenie so všeobecnou pôsobnosťou v zmysle článku 249 druhého odseku ES. Použije sa na objektívne určené situácie a má právne účinky voči abstraktne opísaným skupinám osôb (pozri v tomto zmysle nariadenia Súdu prvého stupňa z 15. septembra 1998, Molkerei Großbraunshain a Bene Nahrungsmittel/Komisia, T-109/97, Zb. s. II-3533, bod 51, z 26. marca 1999, Biscuiterie-confiserie LOR a Confiserie du Tech/Komisia, T-114/96, Zb. s. II-913, body 27 až 29, a CSR Pampryl, body 42 a 43).

43 Nie je však vylúčené, že sa ustanovenie, ktoré má svojou povahou a rozsahom normatívny charakter, môže osobne dotýkať fyzickej alebo právnickej osoby. Je tomu tak v prípade, ak predmetný akt zasiahne takúto osobu z dôvodu určitých vlastností, ktoré sú pre ňu výnimočné, alebo faktickej situácie, ktorá ju charakterizuje vo vzťahu k všetkým ostatným osobám a tým ju analogicky individualizuje, ako by bol individualizovaný príjemca rozhodnutia (rozsudky Súdneho dvora Plaumann/Komisia, už citovaný, s. 223, z 18. mája 1994, Codorníu/Rada, C-309/89, Zb. s. I-1853, body 19 a 20, a Unión de Pequeños Agricultores/Rada, už citovaný, bod 36, rozsudok Weber/Komisia, už citovaný, bod 56).

44 V prejednávanej veci žalobkyňa uvádza päť tvrdení na podporu svojej individualizácie, ale tieto tvrdenia neumožňujú vyvodiť vlastnosť, ktorá by pre ňu bola výnimočná, ani faktickú situáciu, ktorá by ju charakterizovala a tým individualizovala vo vzťahu voči ostatným dotknutým hospodárskym subjektom.

45 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne vychádzajúce z procesných práv, je potrebné najskôr pripomenúť, že ani proces vypracovania normatívnych aktov, ani samotné normatívne akty ako všeobecne platné opatrenia nevyžadujú podľa všeobecných zásad práva Spoločenstva, ako je právo byť vypočutý, účasť dotknutých osôb, lebo ich záujmy sa považujú za zastúpené politickými inštanciami, ktoré prijímajú tieto akty (uznesenia Großbraunshain a Bene Nahrungsmittel/Komisia, už citované, bod 60, CSR Pampryl, bod 50, a La Conqueste, bod 42). Následne by preto pri neexistencii výslovne zaručených procesných práv bolo v rozpore so znením a zmyslom článku 230 ES umožniť každému jednotlivcovi, ktorý sa podieľal na príprave aktu legislatívnej povahy, podať následne proti tomuto aktu žalobu (uznesenia Großbraunshain a Bene Nahrungsmittel/Komisia, už citované, bod 68, CSR Pampryl, bod 50, a La Conqueste, bod 42).

46 Prípustnosť tejto žaloby musí byť teda posúdená v súvislosti s procesnými zárukami zvlášť priznanými nariadením č. 2081/92 v prospech jednotlivcov (pozri v tomto zmysle uznesenie CSR Pampryl, bod 51).

47 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa v rámci námietkového konania upraveného týmto nariadením, procesné záruky priznané v prospech jednotlivcov vyplývajú iba zo zodpovednosti členských štátov a nevykonávajú sa voči Komisii.

48 Článok 7 ods. 1 nariadenia č. 2081/92 priznáva iba členským štátom právo vzniesť námietku proti registrácii pred Komisiou. Aj keď podľa článku 7 ods. 3 toho istého nariadenia môže ktorákoľvek oprávnene dotknutá fyzická alebo právnická osoba tiež vzniesť námietku proti navrhovanej registrácii, je povinná tak urobiť poslaním riadne odôvodnenej námietky kompetentnému orgánu členského štátu, v ktorom býva alebo v ktorom je zriadená. Toto ustanovenie neukladá dotknutému členskému štátu poslať Komisii túto námietku, ale iba prijať opatrenia nevyhnutné na „posúdenie“ tejto námietky do stanoveného dátumu (uznesenie La Conqueste, bod 45). Okrem

toho, hoci podľa trinásteho odôvodnenia nariadenia č. 2081/92 „postup registrácie musí umožniť každej individuálne a priamo dotknutej osobe… uplatniť svoje práva vznesením námietky pred Komisiou“, toto oznámenie sa uskutoční „v členskom štáte“. Žiadne ustanovenie článku 7 nariadenia č. 2081/92 neoprávňuje Komisiu, aby prihliadla k námietke, ktorá jej bola zaslaná osobou odlišnou od členského štátu. Nakoniec, pokiaľ je vznesená námietka uznaná za „prípustnú“ v zmysle článku 7 ods. 4 nariadenia č. 2081/92, stanovuje odsek 5 toho istého článku, že Komisia vyzve dotknuté členské štáty, aby sa pokúsili o vzájomnú dohodu medzi nimi bez toho, aby určil intervenciu jednotlivcov (uznesenie La Conqueste, bod 45).

49 Žalobkyňa sa teda nemôže užitočne dovolávať tvrdenia, podľa ktorého piate odôvodnenie napadnutého nariadenia výslovne uvádza, že vznesenie námietky bolo oznámené nemeckými úradmi, čo potvrdzuje, že Komisia považovala žalobkyňu za výlučného vyjednávača. Ako bolo zdôraznené v predchádzajúcom bode, Komisia nie je oprávnená prihliadnuť k námietke pochádzajúcej od jednotlivca. Prípustné sú iba námietky členských štátov. Piate odôvodnenie napadnutého nariadenia sa tiež obmedzuje len na popis námietkového konania stanoveného nariadením č. 2081/92, a neumožňuje teda priznanie procesného práva žalobkyni.

50 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého judikatúra, ktorej sa dovoláva Komisia, upravuje situáciu odlišnú od situácie v prejednávanej veci, je nutné konštatovať, že táto judikatúra vykladá článok 7 nariadenia č. 2081/92, o ktorý sa žalobkyňa opiera, takže jej tvrdenie musí byť zamietnuté.

51 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne týkajúce sa nariadenia č. 510/2006 v znení zmien a doplnení, je potrebné zdôrazniť, že toto nariadenie nie je použiteľné v prejednávanej veci a že teda nie je možné z neho na účel rozhodnutia v tomto spore vyvodzovať dôsledky. V každom prípade možno nariadenie č. 510/2006 vykladať tak, že vylučuje existenciu takejto záruky v systéme stanovenom nariadením č. 2081/92.

52 Je potrebné doplniť, že ustanovenia článku 7 nariadenia č. 2081/92 týkajúce sa práva na námietku jednotlivcov sa podstatne odlišujú od veľmi špecifických ustanovení existujúcich v oblasti dumpingu a dotácií, ktoré určitým hospodárskym subjektom priznávajú zvláštnu rolu v postupoch Spoločenstva vedúcich k zavedeniu antidumpingového a antidotačného cla (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 4. októbra 1983, Fediol/Komisia, 191/82, Zb. s. 2913, body 16 a 25). Preto je odkaz na už citovaný rozsudok Timex, ktorý rozhodol o prípustnosti žaloby podanej v oblasti antidumpingu sťažovateľom najmä z dôvodu práv priznaných sťažovateľom základným nariadením, aktívnej úlohy tohto sťažovateľa v prípravnom antidumpingovom šetrení, ako aj z dôvodu skutočnosti, že zavedené antidumpingové clo bolo založené na osobnej situácii tohto sťažovateľa, rovnako ako aj odkaz na už citovaný rozsudok Cofaz týkajúci sa procesných záruk priznaných podnikom sťažovateľom, ktoré ich oprávňujú na požiadanie Komisie, aby konštatovala porušenie právnych predpisov Spoločenstva v oblasti štátnej pomoci, v prejednávanej veci irelevantný.

53 Z vyššie uvedeného vyplýva, že nariadenie č. 2081/92 nestanovuje na úrovni Spoločenstva zvláštne procesné záruky v prospech jednotlivcov (uznesenie CSR Pampryl, bod 55) a že žalobkyňa nemôže tieto procesné záruky uplatňovať.

54 Žalobkyňa sa tiež nemôže účinne dovolávať okolnosti, že napadnuté nariadenie má závažný hospodársky dopad na činnosť jej členov. Skutočnosť, že všeobecne platný akt môže mať rôzne konkrétne účinky na rôzne právne subjekty, na ktoré sa použije, ich nemôže vymedzovať vo vzťahu k všetkým ostatným dotknutým subjektom, takže v prejednávanej veci sa použitie tohto aktu uskutoční podľa objektívne určenej situácie (rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. februára 2000, ACAV a i./Rada, T-138/98, Zb. s. II-341, bod 66, a uznesenie La Conqueste, bod 37).

55 Naopak, napadnuté nariadenie sa dotýka podnikov — členov žalobkyne iba ako hospodárskych subjektov vyrábajúcich alebo uvádzajúcich na trh med, ktoré nespĺňajú podmienky použitia CHZO „miel de Provence“. Sú teda dotknuté rovnakým

spôsobom ako všetky ostatné podniky, ktorých výrobky nie sú v súlade s požiadavkami dotknutých ustanovení Spoločenstva, a to nielen z Nemecka, ale tiež z iných členských štátov Spoločenstva a tiež tretích krajín.

56 Skutočnosť, že členovia žalobkyne uvádzajú už dlho na trh ich výrobky pod názvom „Honig aus der Provence“, im nepriznáva zvláštne právo, ktoré by ich individualizovalo. Situácia žalobkyne sa z tohto dôvodu neodlišuje od situácie iných výrobcov, ktorí rovnako uvádzajú svoje výrobky na trh ako „miel de Provence“ a ktorí nie sú ďalej oprávnení používať tento názov, chránený do budúcna registráciou ako CHZO (pozri v tomto zmysle uznesenie Alpenhain-Camembert-Werk a i./Komisia, už citované, bod 66, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2005, Arla Foods a i./Komisia, T-397/02, Zb. s. II-5365, bod 58).

57 Súdny dvor výslovne potvrdil, že skutočnosť, že sa žalobkyňa v okamihu prijatia nariadenia o registrácii označenia pôvodu nachádza v takej situácii, že musí pristúpiť k úprave svojej výrobnej štruktúry s cieľom splniť podmienky stanovené týmto nariadením, nestačí na to, aby bola osobne dotknutá obdobným spôsobom, akým by bola dotknutá osoba, ktorej by bol akt určený (uznesenie Súdneho dvora z 30. januára 2002, La Conqueste/Komisia, C-151/01 P, Zb. s. I-1179, bod 35).

58 Toto riešenie nemôže byť spochybnené tvrdením žalobkyne, podľa ktorého bola osobne dotknutá napadnutým nariadením, ktoré bolo v skutočnosti rozhodnutím vydaným voči nej. Nariadenie ako všeobecne platný akt nemôže byť v prejednávanej veci považovaný za rozhodnutie.

59 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne založené na požiadavke účinnej súdnej ochrany, je potrebné najprv uviesť, že priama žaloba o neplatnosť pred súdom Spoločenstva

nemôže byť prípustná, aj keby mohlo byť po konkrétnom preskúmaní vnútroštátnych procesnoprávnych predpisov týmto súdom preukázané, že tieto predpisy neoprávňujú jednotlivca podať žalobu, ktorá by mu umožnila spochybniť platnosť napadnutého aktu Spoločenstva (uznesenie Súdneho dvora z 12. decembra 2003, Bactria/Komisia, C-258/02 P, Zb. s. I-15105, bod 58).

60 Pokiaľ ide o podmienku osobného záujmu vyžadovanú článkom 230 štvrtým odsekom ES, Súdny dvor okrem toho jasne uviedol, že aj keď je pravda, že táto podmienka musí byť vykladaná v súlade so zásadou účinnej právnej ochrany tak, že sa prihliadne k rozličným okolnostiam, ktoré môžu individualizovať žalobcu, takýto výklad nemôže viesť k odstráneniu predmetnej podmienky výslovne stanovenej Zmluvou bez toho, aby boli prekročené právomoci súdov Spoločenstva, ktoré im priznáva Zmluva. Z toho vyplýva, že žiadna fyzická alebo právnická osoba, ktorá túto podmienku nesplňuje, nie je v každom prípade oprávnená podať proti nariadeniu žalobu o neplatnosť (rozsudky Súdneho dvora Unión de Pequeños Agricultores/Rada, už citovaný, body 37 a 44, a z 1. apríla 2004, Komisia/Jégo-Quéré, C-263/02 P, Zb. s. I-3425, bod 36).

61 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že žalobkyňa ako združenie nemeckých výrobcov medu nemôže byť považovaná za osobne dotknutú napadnutým nariadením v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES.

62 Z vyššie uvedeného vyplýva, že keďže napadnuté nariadenie predstavuje opatrenie so všeobecnou pôsobnosťou a žalobkyňa nie je zasiahnutá z dôvodu určitých okolností, ktoré sú pre ňu výnimočné, alebo faktickej situácie, ktorá ju charakterizuje vo vzťahu k všetkým ostatným osobám a tým ju individualizuje, žaloba je neprípustná.

O trovách

63 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je v súlade s návrhom Komisie opodstatnené rozhodnúť, že znáša svoje vlastné trovy konania, a zaviazať ju na náhradu trov konania, ktoré vznikli Komisii.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

nariadil:

1. **Žaloba sa odmieta ako neprípustná.**

2. **Žalobkyňa znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania Komisie.**

V Luxemburgu 11. septembra 2007

Tajomník — Predseda komory

E. Coulon — J. D. Cooke